

Markéta Prášková

Ukobouky z Agarveny 2

Země čarodějů

Ilustrace Petr Kopl

GRADA®

Markéta Prášková

Klobouky z Agarveny

Země čarodějů

Nic nevychází

15. listopadu 1999

Konečně pátek! Ve škole byl zase záhul a já už si začínal myslet, že se víkendů nedožiju. Učitelé zřejmě přišli na způsob, jak nepředstavitelně dlouhé a nudné hodiny ještě natáhnout. Neměl bych se na ně zlobit, mají to přece v náplni práce. Ale dost o škole, je otravná až hrůza!

Tak jsem se nakonec dočkal. Dalo mi poměrně dost práce přesvědčit své ctěné rodiče k návštěvě jejich ctěných rodičů. Hleděli na mě značně nedůvěřivě, protože jsem jim cestu do Jižních Křížů vnucoval proti jejich vůli minimálně dvakrát denně. Není to totiž tak dlouho, co mi ji přes mé skálopevné protesty vnucovali oni.

Za chvíli by měla do Prahy dorazit Evka. Tři týdny v Křížích utekly jako voda a já jsem svou sestřenicí od té doby neviděl. Jen jsme si občas volali a ona si kvůli mně dokonce zavedla e-mailovou adresu. Je to fakt šikovná holka. Je vidět, že jsme příbuzní.

V Křížích to vlastně všechno začalo. Naše okounění a šmejdění v dědově domě, nález čarovných klobouků, setkání s Willim a odhalení dávné, špatně vysvětlené vraždy. Jo, a ještě ten poklad. Kdoví, jak s ním děda nakládá!

Každopádně já nejvíc vzpomínám na deník svého dávného příbuzného Ondřeje. Asi to byl dobrý chlapík. Škoda, že zemřel za tak hrozných okolností.

V Křížích jsem po něm zdědil pokoj s velkou postelí. A možná jsem zdědil ještě něco. Hned první školní den jsem si musel jít koupit sešit s černými deskami. Bohužel takový se stříbrným kováním, jaký vlastnil Ondra, neměli.

Zalíbilo se mi psaní deníku stejně jako jemu. Rozhodně netvrdím, že jsem byl stvořen pro nějaké velké myšlenky nebo filozofické úvahy, ale občas mám nutkání se někomu svěřit. A papír naštěstí snese hodně.

Jenom nesmím dovolit, aby ho četl někdo jiný. Zvlášť ne naši. Ti by z toho zaručeně měli smrt. Chtěli by mě za pravdivé vyličení letních zážitků poslat na léčení do blázince. A aby měli absolutní jistotu, že budu v pořádku, nejspíš by mě tam nechali pár týdnů poležet. Dokážu si takovou starostlivou péči úplně představit.

Naši jsou fakt hodní, ale některé věci prostě nechápu.

„Adame!“ zaslechl hlas drahé maminky, ukryté někde v bytě.

Našel ji v obýváku. Chystala si věci na zítřejší odjezd.

„Ty špatně slyšíš? Volám na tebe už potřetí.“

Adam pokrčil rameny: „Asi jo.“

Paní Hradecká si synův přídrzlý výraz změřila přísným pedagogickým pohledem.

„Potřebuji, abys skočil na nákup. Peníze a nákupní lístek máš v kuchyni na stole. Tašku si vezmi ve skříni.“

„Hm,“ protáhl Adam obličej. Vzápětí si však uvědomil, že mu výletem do města aspoň čas uteče rychleji.

„Jo, abych nezapomněla,“ zadržela ho ještě. Adam se otočil s očekáváním dalších příkazů. „Evka nepřijede.“

„Cože?!“ nepochopil zcela maminčina slova. A když mu jejich význam došel v plné síle, oči se mu zamračeně stáhly.

Tohle Evka přece nemůže udělat! Vždyť to spolu plánovali tak dlouho, prolétlo mu ve vteřině hlavou.

„Proč nepřijede?“ hlesl.

„Kopectí jedou dneska ke známým na Moravu. Trochu si sice zajedou, ale za každou cenu se chtějí v Křížích zastavit. Neboj, Evku tam nechají.“

Adam si znatelně oddechl, otočil se a vykročil do kuchyně.

Ráno rozhodně nevstal tak rychle, jak si naplánoval, a už vůbec se mu nechtělo zapojovat se do všeobecného shonu, který jeho rodiče přesvědčivě vyvolávali. Mamka počítala nadité tašky a batohy, do nichž se snažila uložit co nejvíc dalších úplně nepotřebných věcí. Měla za to, že jí za žádných okolností nebudou stačit čtyři páry bot. Adam marně vzpomínal, zda bylo v létě nutné se každé dvě hodiny přezouvat.

Adamův otec ještě narychlo balil jeden z jejich tří počítačů, aby o víkendu zbytečně nezaháel a mohl neohroženě pokračovat v pracovním procesu.

Adam seděl mlčky v křesle. Svůj batůžek měl sbalený od pondělí. Neměl potřebu do něj nic přidávat. Jedinou věc, kterou na víkend nutně potřeboval, byl klobouk. A ten tam schoval už v neděli.

Když se v létě s Evkou loučili, dohodli se, že další cesty do minulosti podniknou, až se znovu sejdou. Mohlo být nebezpečné cestovat na vlastní pěst. Adam přesto během podzimu několikrát pocítil touhu vyrazit za Willim sám. Vždy si vytáhl třibarevný klobouček, a vždy ho po delších úvahách vrátil zpět.

Než Hradečtí vyjeli z Prahy, ještě jednou se vraceli, protože jako naschvál zapomněli tašku s botami. Adam protácel oči a potlačil nutkání vytáhnout deník, aby si tuto bouřlivou výpravu poznamenal.

Místo toho se pohodlně opřel a zavřel oči. Netrvalo dlouho a jednotvárná tichá cesta po dálnici ho ukolébala k spánku.

Probudil se chvíli předtím, než přijeli do Jižních Křížů, malé vesničky rozeseť po jižní straně širokého údolí.

I zde se, stejně jako jinde v Čechách, dalo poznat, že je podzim. Barevné stromy, pohupující se ve větru, vykukovaly nad střechy domků, pole byla sklizená a připravená na zimu. Ve vesnici se opět nedalo zahlédnout ani živáčka.

Hradečtí ze silnice odbočili doprava a mírně klesající asfaltka je přivedla až k místu, kde kdysi stával plot. Přinejmenším ještě v létě ho tam byly aspoň zbytky.

Projeli imaginární bránou, kterou samozřejmě nemuseli otvírat, a jejich pohledy upoutala kouzelná dědova vila. Stará, oprýskaná, s vytlučenými okny a polorozpadlou střechou. Prostě krásná.

Ta přežije všechno, pomyslel si Adam. Může tu klidně stát ještě dalších sto let.

Zastavili před vchodem. Babička a děda je vyšli přivítat k autu.

„Ahoj,“ zaznělo z patera úst a po dlouhém líbání a objímání se za pomoci všech evakuoval z auta celý Hradeckých byt.

„Kde je Evka?“ vyzvídala její bratranec s obavou, že třeba vůbec nepřišla.

„Je tu už od včerejška. Asi před hodinou jsem ji poslala s bábovkou k Havránkům. Vypadá to, že se tam zdržela,“ vysvětlila babička a vytáhla z auta třetí tašku s jídlem.

„Víš co, Adame? Mohl bys ji tam vyzvednout. My to tady zatím přestěhujeme a uklidíme.“

Adam vykulil oči. Radši by ji vyzvedl z močálu plného aligátorů než od Havránků.

Ale jak znal Evku a její přehnanou upovídanost, jakmile ji někdo pustí ke slovu, mohl doufat, že se jeho sestřenka dostaví možná tak k večeři. Co naplat? Musel jít.

Sešpulil rty a statečně vykročil. Nemusel vzpomínat dlouho, aby se mu vybavila poslední a zároveň jediná návštěva těchto moc „sympatických“ lidí. Jejich sterilně bílý dům by mu ani nevadil, pana Havránka, který pomýšlel na dědečkovu vilu, by snad také snesl. Ale jeho ženu...!!!

Paní Havránková byla vskutku velice zvláštní stvoření. Její zjev sám o sobě vyvolával u všech ostatních respekt a její neuvěřitelná medová úslužnost vyváděla Adama z rovnováhy. Nejhorší však byly její oči. Právě ty zlé oči ho v létě nachytaly na schodech, na nichž vůbec neměl být.

Chvilí se snažil uhodnout, jak se k němu bude ta ženská chovat dneska, ale pak se rozhodl, že to raději vědět nechce.

Vesnice, kterou viděl naposledy před deseti minutami, spala dál. Adam si domy prohlížel se smíšenými pocity. Bydlí tady vůbec někdo?

Když se zadíval pozorněji, spatřil ve dvou zahradách muže hrabající listí a znatelně si oddechl. Tak tedy k hromadnému vymření tu nedošlo.

Slunce na bezmračné obloze ještě pořád teple hřálo, ale vítr sílil. Možná si chce odnést nějakou tu střechu, napadlo ho a uvědomil si, že by to u některých starých exemplářů nemusel být takový problém. Čím víc se přibližoval na samý konec vesnice k domu Havránkových, tím se jeho krok zpomaloval. Že by se na opětovné shledání s nimi těšil, o tom nemohlo být ani řeči.

Nakonec ho silnice dovedla před jejich dům a už se nedalo nic dělat. Stiskl zvonek.

Po chvíli se dveře otevřely.

„Ahoj, zlatíčko!“ zajásal hlas, jehož majitelka vyplnila celý prostor mezi zárubněmi. „No tak, pojď dál. Co tu tak stojíš?“ vyrazila ze sebe a s upřímným úsilím se mu pokusila udělat místo ve dveřích.

Adam se snažil necivět zděšeně na její vlasy, které měly jasně červenou barvu. Kadeřnice se asi přehmátla. Anebo měla paní Havránková nutkání držet krok s podzimní přírodou.

Bez jediného slova vešel dovnitř. Rozhodně by si nedovolil neuposlechnout. Přemýšlel, jak a kde v tomto velkém domě sestřenici najít. Paní Havránková zřejmě jeho přání vytušila.

„Je v jídelně.“

Adamovi se stále ještě nevracel hlas, a tak se pokusil aspoň o úsměv. Paní Havránková mu ho stonásobně oplatila.

„Čau, co ty tady?“ přivítala ho Evka. Seděla za bílým stolem a pojídala kakaovou bábovku.

„Babička mě posílá, abych tě vyzvedl,“ vydrmolil ze sebe.

„Fajn. Stejně jsem už byla na odchodu,“ sdělila věcně a vyzunkla zbytek hrnku s čajem.

„Už musím jít. Tak na shledanou,“ pozdravila v chodbě hostitelku.

„Na shledanou,“ zamumlal Adam a s ulehčením vyplul ze dveří.

„Musíte zase někdy přijít, děti,“ zaspívala za nimi.

„To rozhodně!“ ubezpečil ji Adam rychle, jen aby je příliš nezdržovala.

Natáhl krok. Evka měla co dělat, aby ho doběhla.

„Kdy jste přijeli?“

„Před chvílí. Máš s sebou klobouk?“ spustil poněkud ostře.

„Asi jo,“ přitakala.

„Jak to myslíš – asi?“

„Jasně, že ho mám. Skoro jsem zapoměla, že umíš být pěkně protivný.“

Adam to nekomentoval. O takto vážných věcech zásadně nežertoval.

Příplahočili se zpátky právě v době, kdy se rodina scházela k obědu.

Adam vyběhl nahoru do „svého“ pokoje. Měl obavy, aby mu už horlivá maminka nevybalila batůžek. Evka šla za ním.

„Co to tady je?“ zarazil se mezi dveřmi.

„Moje věci,“ upozornila ho a začala je trochu poklízet. „Dnes jsem tady spala.“

„Ty jsi spala tady?!“ Adam se vyděsil, že se bude muset Ondřejova pokoje vzdát.

„A kde jsem asi měla spát? Ve sklepě? Copak ty nevíš, že se dům připravuje na opravu? Skoro všechny pokoje jsou kompletně vystěhované, včetně mého.“

„No tím líp. Aspoň můžeme večer v klidu vyrazit za Willim.“

„Až tak v klidu to nebude. Asi se tu s tebou zabydlel tatík,“ konstatovala a ukázala na krabice, v nichž se podle všeho ukrýval počítač.

Adam protáhl obličej. Zkrátka a dobře, nic mu nevycházelo tak, jak si představoval.

Z chodby zaslechli kroky.

„Adame!“

„Ano, dědo? Tady jsme.“

Děda za nimi vkročil do malého pokoje, kde byli momentálně nastěhovaní tři lidé.

„Pojďte dolů. Oběd už je na stole.“

V jídelně seděli všichni včetně Filipa a tety Anny. Oba se hned postavili, aby děti přivítali. Teta Anna se dokonce i smála. Filip Evku pohládl po hlavě a Adama bodře poplácal po zádech.

Oběd probíhal ve znamení bujarého smíchu a skákání do řeči. Probíraly se všechny možné záležitosti od dlouhodobé předpovědi na zimu až po správné kompostování. Pokaždé se ale hovor stočil k hlavnímu tématu – k opravě domu.

Adam s Evkou byli opakovaně vybízeni k tomu, aby znovu a znovu vyprávěli, jak objevili staré, pro všechny už dávno ztracené drahokamy. Necítili se příliš ve své kůži. Nemohli přece říct, jak to bylo doopravdy – s půdou, klobouky, Willim, mapami, Josefem a tak dále. Místo toho si vymysleli jakousi naivní historku o výletě a koupání v řece, které by průměrně inteligentní člověk jistě nemohl za žádnou cenu uvěřit.

Hradečtí však ano. Co jim také zbývalo? Jinou verzi vyprávění jim jejich ratolesti neposkytly, a tak se alespoň snažili vypytovat se na všechny, většinou úplně bezvýznamné, detaily.

„A jak vypadaly ty kořeny, mezi kterými jste truhlu zahlédli?“ ptal se tatínek, zřejmě na okamžik vytržený ze svého světa čísel a počítačů.

„Jako kořeny,“ neměl už Adam sílu hledat další přirovnání. „Myslím dokonce, že patřily ke stromu.“

Tatínek se nedal tak lehce odbýt. „A k jakému?“

„Přírodovědu neumím, botaniku už vůbec ne. Nekomentuji,“ snažil se Adam všemožně přervat dotěrný proud otázek.

Všechny osoby stočily pohledy k Evce. Byla řada na její porci důvěryhodných výmyslů.

„Topol... myslím,“ škytla potichu, protože ani ona nevěděla, které kořeny kam a k čemu vedly. Na obranu před dalším útokem dospělých si strčila do pusy celý knedlík.

Další otázky, převážně ze stran rodičů, směřovaly k dědovi a babičce. Samozřejmě se týkaly oprav.

„Ty kameny jsou po všech možných zkoumáních a šetřeních naše. Jednak se našly na našem pozemku – ještě štěstí, že jsem ho neprodal, jak jsem měl dlouho v úmyslu – a jednak, což je pravděpodobně ještě významnější, k nim byl přiložen dopis, který jasně vypovídá o vlastnictví našeho rodu. Pan Koutna ze Skalné, můj

známý a také odborník na šperky, říkal, že mají opravdu velkou cenu. Jsou prý velmi tvrdé a jasné. Nikdy podobné neviděl.“

„Bude to na celou rekonstrukci stačit?“ zajímala se maminka.

„Něco málo jsem musel odvést na daních a zaplatit všechny odborníky, ale i tak nám zbylo víc než dost.“

„A už se tu něco opravilo?“

„Kdepak, Evičko, to tak rychle nejde. Formality vždycky trvají dlouho. Teď ještě musím sehnat nějakého restaurátora nebo architekta, který by zhotovil podrobné plány. Už jsme vystěhovali většinu pokojů, ale dřív než na jaře se s opravou určitě nezačne. Jediné, co možná stihneme, když sníh nenapadne moc brzy, je dát kolem zahrady nový plot. Ten starý byl poničený.“

Poničený? pomyslel si Adam. Příliš jemný výraz. Několik kusů zohýbaného pletiva se podle jeho názoru plotem nazývat nedalo.

Z dalšího hovoru vyplynulo, že Adam s tatškou mají spát v pokoji s velkou postelí a Evka s Adamovou maminkou v maličkém pokojíčku vedle ložnice dědy a babičky.

Adam z toho nebyl ani trochu nadšený. Jak znal svého až příliš pracovitého tatínka, bylo mu jasné, že bude u počítače celou noc. I když je pan Hradecký do práce zabraný tak, že nevidí, neslyší, těžko by se mohlo Adamovi podařit v noci proklouznout na chodbu. A jestli jemu ano, Evce určitě ne.

Musí to vymyslet jinak!

Nešťastná náhoda

16. listopadu 1999

Hrůza a děs! Děs a hrůza! Nevím, čím to je, že zrovna já musím mít takovou smůlu!

Právě jsem si u oběda plánoval, jak vytáhnu Evku i s kloboukem na zahradu, kde budeme moct uskutečnit svůj záměr, když se na mou hlavu snesla tatškova prostá a jasná věta: „Potřebuju, abys mi šel po obědě pomoci nahoru.“

Pravděpodobně si myslel, že moje kuckání je vřelý souhlas, a tak tu najednou sedím na koberci, přede mnou stoh listin a vedle mě milovaný počítač s ještě víc milovaným tatínkem. Jsme tu jak dva trosečníci v moři papírů.

Vskutku velmi odbornou a zajímavou práci si pro mě vymyslel! Dostal jsem do ruky řezačku na fotky a mám za úkol čtvrtit předtištěné listy s nějakými hloupými reklamami. Kdyby mi to snad nešlo, mohu použít nůžky. Opravdu šlechetné.

Jak tak na to koukám, vypadá to aspoň na dvě hodiny čistého času, ovšem za předpokladu, že tatka nezačne tisknout nic dalšího.

Ani nezaznamenal, že jsem na chvíli řezačku odložil. Dál vede hloubavý rozhovor s monitorem. Je trošku legrační se svými rozčuchanými černými vlasy na hlavě a pečlivě srovnanými číselnými řadami v ní.

V takových chvílích si s ním nemůžu ani normálně popovídat. Na všechny mé otázky odpovídá jedním ze tří oblíbených slov: ano, ne a hmm.

Co se dá dělat? Je to zkrátka velký myslitel.

16. listopadu 1999 (o hodinu a 10 minut později)

To je děs!! Kdo to nezažil, nepochopí. Víc jak hodinu stříhám ty odporový letáky (řezačku jsem hned rozbil) a už skoro necítím prsty.

Omyl! Cítím je až moc. Začínám si myslet, že na mě tatka dočista zapomněl. To mě tu chce držet do Vánoc? Vždyť ty papíry vůbec neubývají!

Adam zaklapl deník. Schoval ho i s tužkou do mikiny a postavil se. S bolestí si uvědomil, že ani nohy ho příliš neposlouchají.

„Hele, tati!“ pronesl patřičně hlasitě, aby se mu na chvíli podařilo zachytit otcovu pozornost.

„Ano?“

„Můžu jít na chvíli ven na vzduch? Už mi zbývá jen tahle hromádka. A taky se mi rozbila řezačka.“

Tatínek-myslitel se otočil na svého nešťastného synka a výmluvným „Hm“ ho na okamžik propustil ze svých služeb.

Adam v duchu zajásal. S gustem odhodil nůžky co nejdál a unaveně sledoval, jak zajely pod dubovou postel s nebesy.

Kromě deníku zapasovaného v kapse uschoval do mikiny ještě klobouk.

V mžiku opustil pokoj.

Babičku s mamkou našel sedět venku na lavičce. Podle hrabiček v jejich rukách usuzoval, že asi také přemýšlely o nějaké práci.

Vzduchu bylo venku opravdu víc, byl studený a značně rychle se pohyboval.

Evku zahlédl u neviditelného plotu nalevo od domu rovněž s hrabičkami.

Marně se v ostrém větru snažila shrábnout na hromadu suché listy přerostlého kaštanu. Annu a Filipa nebylo vidět nikde.

Adam si to štrádoval přímo pod jírovec.

„Co to děláš?“ otázal se.

„Hrabu listí, nevidíš?“ odsekla Evka, patrně rozladěná z toho, že jí práce vůbec nejde.

„Prosím tě, nech to být,“ poradil jí bratranec s rukama v kapsách černých džínů. „Stejně je to k ničemu.“

„Slíbila jsem babičce, že jí s tím pomůžu,“ dušovala se.

„Doděláš to potom. Měli bychom se podívat za Willim. To je důležitější.“

„Ted?“

„No a kdy jako myslíš? Večer, až budeš zavřená v pokoji s mamkou a já v jiném s taťkou?“

„Tak tady počkej. Skočím si nahoru,“ souhlasila překvapivě rychle a vrazila mu hrábě do ruky.

Adam se je ani nesnažil využít k pracovní činnosti, protože hromádka, kterou Evka pracně vytvořila, byla vinou stále sílícího větru minulostí.

Přikvačila za okamžik. V pravé ruce svírala čokoládové sušenky, v levé vesele mávala s pro Adama posvátným kloboukem.

„Co to vyvádíš?! Schovej ho!“ vystartoval na ni. „Copak nevíš, že se na tebe babička s mamkou celou dobu dívají?“

„Ty s tím naděláš! Myslíš, že mi ho budou chtít vzít? Zas tak elegantní není,“ smála se, ale Adam se mračil jako kakabus.

„Neboj, mají jiné starosti,“ kývla Evka za sebe. „Probírají zrovna vhodný výběr zubní pasty.“

Adam by ji normálně za její lehkomyšlnost pokáral víc, ale nedostávalo se mu slov.

„Na co ty sušenky?“

„Pro Williho.“

„Fajn. Pojď kousek stranou.“

„Naposledy jsme u Williho byli 15. července 1893,“ vzpomněla si Evka. „Jaké datum řekneš dneska?“

„Co já vím? Třeba listopad, jako máme my.“

Po dalších vzájemných dohadách se nakonec usnesli, že objevit se přímo uprostřed knihovny nebude nejvhodnější. Nemohli přece vědět, na koho tam narazí.

Svůj let časem chtěli „zaparkovat“ přímo před hlavní vchod Williho a posléze i dědečkova domu.

Se zatajeným dechem si na hlavu nasadili staré klobouky, samozřejmě červeným rohem do čela, a okolo nich se roztočila tma. Pocit, že se propadají do hluboké propasti, vyvolal v Adamovi tíživé stahy žaludku. Vždycky mu bylo špatně. Ale i za tuto obět to stálo. Zase uvidí svého prapradědečka Williho!

Tma se naráz rozpustila a oni stáli před domem.

Babička s mamkou už na lavičce neseděly, a když na to přijde, nebyla tu ani ta lavička. A nenacházel se tu ani žádný kaštan. I přesto se zahrada, stejně jako každý podzim předtím i potom, barvila do červené, hnědé a žluté. Vítr utichl a slunce hřálo mnohem intenzivněji než u nich.

Dům samozřejmě také vypadal jinak, ne tak staře a zničeně, ale ten už oba dobře znali.

„Dobré odpoledne, račte si přát!“ zazněl za nimi zvonivý hlas.

Otočili se a spatřili mladou ženu v dlouhých hnědobílých šatech. Nikdy ji neviděli.

„Asi nějaká další služebná,“ zašeptala Evka, než před ně žena nakráčela.

„Dobrý den,“ pozdravil Adam. „Hledáme Williho, tedy Viléma Hradeckého.“

„Máte s ním domluvenou schůzku?“

„Ne,“ přiznal Adam na rovinu a zamyslel se nad tím, jak by si asi s Willim mohl dojednat schůzku.

„Copak on není doma?“ zalekla se Evka.

„Bohužel nevím, avšak i kdyby byl, v tento denní čas pracuje. Cestujete z daleka?“

„No, jak se to vezme. Myslím, že jo,“ odpověděl Adam, ale sám z toho moudrý nebyl. Žena rovněž ne.

„Co mám s vámi dělat, děti?“ povzdechla si „Dojdu vás ohlásit. Jmenujete se?“

„Eva Kopecká a Adam Hradecký,“ představila je pohotově Evka.

„Hradecký?“ rozevřela žena ušasle oči. „Račte být nějaká přízeň?“

„Dá se to tak říct,“ vyplodil Adam další nejasnou odpověď.

Žeň se zamračila a vykročila ke dveřím. Cestou si pro sebe něco broukala, ale tomu už Adam ani Evka nerozuměli.

Adam se před vchodem nervózně pohupoval. Neměl ani nejmenší zájem potkat tady někoho jiného než Williho. Zdejší lidé mu při minulých návštěvách opravdu neučarovali.

Za notně dlouhou dobu se dveře nesměle otevřely a vykoukla opět služka.

„Lituji, děti,“ kuňkala, „avšak pan Vilém odjel před okamžikem do města. Neráčil sdělit, kdy se navrátí, ale chcete-li, můžete na něho počkati v domě.“

„Ne, ne, ne!“ zhrozil se Adam. „Počkáme na něj venku před branou, když dovolíte.“

Žena zmateně pokrčila rameny a přirazila za sebou těžké dveře.

Adam s Evkou prošli černou kovovou brankou a usadili se v blízkosti prašné cesty. Do vesnice se vydat nemohli, protože tak by určitě Williho návrat propásli.

Dlouho tam tak bez hnutí seděli a nudili se. Čas jim utíkal pomalu a Willi se stále neobjevoval.

„Už jsou to skoro tři hodiny, co jsme tu,“ podíval se Adam znuděně na hodinky. „Jestli Willi nepřijede do deseti minut, vrátíme se domů. Takhle bychom tady mohli sedět do večera.“

Jen to dořekl, zazněl z dálky dusot kopyt a z lesa se vyřítil černý kůň s jezdcem v sedle.

„To je on!“ vykřikla Evka.

Spolu s Adamem sledovali, jak Vilém Hradecký sjel ze široké cesty a odbočil ke svému domu. Za Hektorovými kopyty se zvedala oblaka prachu a hříva mu vlála ve větru.

V sedle seděl skutečně jejich mladý prapraděda – havraní vlasy, tentokrát sepnuté do culíku, hluboké modré oči, tvář zhnědlá sluncem a široký úsměv, jakmile je zahlédl.

Rychle přitáhl svému hřebci uzdu a zastavil těsně vedle nich. Bez dalších okolků seskočil na zem.

„Konečně jste tu! Vítám vás,“ zvolal zvesela a oba najednou energicky objal. Při šířce jeho ramen to nebylo nic těžkého.

„Ahoj, Willi,“ odpověděli současně.

„Proč sedíte zde u cesty jako nějací žebráci?“ smál se. „Vy jste nebyli v domě?“

„Ale ano,“ mávl rukou Adam. „Tady se nám to však zdálo klidnější.“

Willi si vybavil několikere letní Adamovo nedorozumění s místními lidmi a upřímně se rozesmál.

„Tedy pojdte se mnou. Budu se vás snažit chránit na každém kroku dalším.“

Děti vykročily po Williho boku zpátky k domu.

„Čekal jsem vás. Tady u nás uplynula od vaší poslední návštěvy dlouhá doba.“

„Přibližně tři měsíce,“ kývl Adam. „Jako u nás.“

„Proč jste výlet sem tak dlouho odkládali?“

„Skončily nám prázdniny a my museli domů,“ sdělila Evka. „Každý bydlíme jinde a máme to k sobě docela daleko. Dohodli jsme se, že ani jeden nebude sám nikam cestovat, a tak jsme čekali, až zase budeme moci přijet sem, za babičkou a dědou. Myslíš, že to je chyba?“

„Jistěže ne. Zcela vám to schvaluji. Pokud jste dva, jest to lepší, neboť nevíte nikdy, co se vám může kde státí.“

„Něco jsem ti sem přinesla, Willi,“ podala Evka Willimu čokoládové sušenky.

„Děkuji mnohokráte... Čeho to jest?“

„To uvidíš, až si dáš přinést čaj. Doufám, že ti budou chutnat. Jsou moje nejoblíbenější.“

Willi se usmál a otočil krabici kolem dokola. Blížili se ke hlavnímu vchodu.

„Pojďte nahoru. Dáme si ten čaj společně.“

Hala vyhlížela opuštěně a ani z kuchyně a z jídelny nebyl slyšet žádný hluk. Adam začínal s radostí doufat, že nepotká nikoho z Williho příbuzných a sloužících.

Vtom někde nahoře v patře bouchly dveře a na schodech se vynořila vysoká štíhlá osoba, Williho matka Barbora.

Černostříbrné vlasy stočené do velkého drdolu jí opticky prodlužovaly světlý obličej s úzkými rty a černýma očima. Měla

světlounce zelené šaty, jejichž střih odhaloval, stejně jako když ji viděli poprvé, štíhlý bílý krk a stejně bělostné ruce.

Jakmile si dvou malých návštěvníků povšimla, objevilo se v jejich očích překvapení. V následující vteřině ho ale vystřídal radostný a přátelský výraz.

„Ale, odkud vy se zde berete, děti? Opět jste sem přijely až z hlavního města?“

„Dobrý den,“ pozdravila slušně Evka, „jsme rádi, že vás zase vidíme, paní Hradecká.“

„I já jsem velmi ráda,“ odvětila upřímně a sestoupila až k nim. „Dosud jsem neměla příležitosti vám poděkovati. Willi mi vyprávěl, jak jste mu pomohli naléztí zápisníku bratra mého zesnulého chotě. Dostali jste se prý, chudáčci, do velkých nebezpečí. Jest mi to vskutku líto.“

„To nic nebylo,“ mávl Adam žoviálně rukou. „Hlavně, že se všechno již vysvětlilo.“

„Díš pravdu, chlapče. Avšak proč stojíme zde uprostřed schodiště? Pojdte si sednouti do jídelny. Nemáte hlad?“

„Ne, děkujeme,“ odpověděla Evka za oba. Adam s ní výjimečně souhlasil.

„Pozoruji, že se asi jdete podívatí nahoru k Willimu.“

Willi přikývl.

„Zastavte se později alespoň na chvíli zde dole. Chtěla bych s vámi ještě hovořit,“ požádala Barbora a s úsměvem pokračovala dolů do společenské místnosti.

Adam ji a hlavně její chování vůbec nemohl poznat. Copak to je ta žena, která mu minule tak ostře vynadala, že se jen jedním slovem zmínil o Williho otci?

Willi je dovedl do své pracovny, kterou děti velmi dobře znaly. Byla to velická, prostorná knihovna s kobercem, stolem a červenými křesly.

Williho stůl obložený horou papírů sám o sobě vypovídal, že ho jejich majitel zanechal velmi náhle.

„Posadte se,“ kývl na ně a jal se uklízet pracovní nepořádek. Adam si hned na jeden z právě uvolněných rohů položil klobouk a zabořil se do křesla.

Pak upozoroval rozložený dopis, nepochybně psaný Williho rukou. Vypadal úplně jak natištěný.

„Co vlastně, Willi, děláš?“ otázal se.

„Obchoduji. Vlastním ve Skalné výrobnu sukna. Založil ji již můj děd. Ač to bylo v údobí jeho nadmíru těžké, měl oproti ostatním velké výhody – rodinný kapitál. A proto se zde obchod jeho ujal značně dobře. Sukno pak vozil z Čech a zajistil si v Evropě okruh stálých odběratelů. Můj děda, to byl muž opravdu chytrý a šikovný! Otec můj v tom pokračoval. Ten již to tak složité neměl. Celé naše století svým způsobem napomáhá obchodu, a Čechy tak získávají místo své ztracené v Evropě. Nepochybně, že nás řízení Rakouska–Uherska poněkud tíží, avšak i tak jsme schopni vydobýti si nějakou tu výhodu... Již třeba to, že se ve školách znovu vyučuje jazykem českým. To jest přeci úspěch velký...“

„A jak se ve škole učilo?“ nepochopil úplně Adam, protože jeho znalosti historie přechovávaly poměrně rozsáhlé mezery. A 19. století, které ve škole ještě ani neprobírali, byla jedna z největších.

„Německy, přece.“ Willi se viditelně podivil, jak něco takového mohou nevědět. „Ještě já jsem se učival německy. Vždyť mám i poněmčené jméno. Až ve škole ze mě udělali Williho, předtím jsem býval pro všechny pouze Vilém. Avšak dosti o mně. Chci také věděti něčeho o vás. Jak pokračují opravy v domě?“

Adam, pravda, nad touto otázkou nejásal, protože se o ní mluvílo pořád, ale pokládal za svou povinnost o tom Williho informovat. Vždyť jejich sponzorem je vlastně on.

„Až tak rychle to nejde,“ předběhla ho Evka. „Jsou s tím nějaké tahanice na úřadech. Když to prý půjde dobře, mohlo by se snad začít na jaře. Bude to hrozně dlouhá a namáhavá akce a všichni z ní mají obavy. I my. Neumím si představit, že sem přijedu na prázdniny a bude tu sídlit kupa řemeslníků. To bude pěkná otrava.“